

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 OSLO

VÅR REFERANSE
22/783

DERES REFERANSE
20/6334-4

DATO
08.04.2022

Høring NOU 2021: 10 Ny lov om folkefinansiering av næringsvirksomhet

1. Innledning

Finanstilsynet viser til Finansdepartementets brev 17. januar 2022 med anmodning om høringsinnspill til Verdipapirlovutvalgets utredning NOU 2021: 10 «Ny lov om folkefinansiering av næringsvirksomhet», som gjelder forslag til gjennomføring av forordning (EU) 2020/1503 (folkefinansieringsforordningen) i norsk rett. Høringsfristen er 17. april 2022.

Folkefinansieringsforordningen er i utgangspunktet fullharmoniserende og skal som sådan gjennomføres i norsk rett når den er innlemmet i EØS-avtalen, men slik at det vil være nødvendig med supplerende nasjonale bestemmelser om bl.a. tilsynet med etterlevelsen av regelverket. Finanstilsynet slutter seg i hovedsak til Verdipapirlovutvalgets forslag til gjennomføring, men har enkelte kommentarer til forslaget.

I punkt 2 vil Finanstilsynet omtale markedet for folkefinansiering i Norge. I punkt 3 foreslår Finanstilsynet at kravet til foretaksform for folkefinansieringsforetak blir lovregulert. I punkt 4 drøftes rekkevidden av forordningens adgang til grensekryssende virksomhet, mens behovet for en utenrettslig tvisteløsning behandles i punkt 5. I punkt 6 kommenteres finansforetaks utlån gjennom folkefinansieringsplattformer. I punkt 7 omtales behovet for å regulere samarbeidsavtaler mellom finansforetak og folkefinansieringsforetak. I punkt 8 omtales forholdet til risikostyringsforskriften og IKT-forskriften, mens det i punkt 9 foreslås en forskriftshjemmel av hensyn til finansiell stabilitet. I punkt 10 kommenteres forholdet til hvitvaskingsreglene, før det i punkt 11 pekes på praktiske utfordringer ved det kommende tilsynet med folkefinansieringsforetak.

2. Generelt om folkefinansiering og dets betydning som finansieringskilde i Norge

I Norge er det seks tilbydere av lånebasert folkefinansiering, hvorav fem norske foretak og en filial av et dansk foretak. Tre av de norske foretakene har konsesjon som betalingsforetak, i tillegg til å være registrert som låneformidler, jf. finansforetaksloven §§ 2-10 og 2-18. Den danske tilbyderen driver betalingstjenestevirksomhet i Norge gjennom filial, jf. finansforetaksloven § 5-2, og Finanstilsynet har, etter en konkret vurdering, godtatt registrering av filialen som låneformidlingsforetak. Med unntak for ett av de norske foretakene,¹ tilbyr samtlige av de forannevnte folkefinansiering av næringsvirksomhet, enten utelukkende eller som en del av virksomheten. Når det gjelder

¹ Denne aktøren har besluttet å avvikle folkefinansieringsvirksomheten.

investeringsbasert folkefinansiering, er det i dag to verdipapirforetak som tilbyr dette i Norge. Begge tilbyr folkefinansiering utelukkende av næringsvirksomhet.

Dagens norske plattformer for lånebasert folkefinansiering formidler i hovedsak lån til eiendom. Det dreier seg herunder om kjøp, utvikling, vedlikehold og refinansiering av både privatboliger og næringsseiendom. I mange tilfeller ser Finanstilsynet at bunnfinansieringen til eiendomsprosjekter ytes av bankene med første prioritets pant, mens det er de mer risikofylte topplånene, som typisk har dårligere eller ingen sikkerhet, som hentes inn via folkefinansieringsplattformene. Sammenlignet med omfanget av finansiering av eiendom, blir lånebasert folkefinansiering av næringsvirksomhet i Norge i dag i vesentlig mindre grad benyttet som finansieringskilde innenfor kjerneområdet for den europeiske kapitalmarkedsunionen, dvs. for oppstartsvirksomheter og andre ikke-noterte bedrifter, inkludert små og mellomstore bedrifter. For investeringsbasert folkefinansiering er derimot erfaringen at kapitalen i hovedsak innhentes av oppstartsvirksomheter og andre ikke-noterte bedrifter.

3. Krav til foretaksform

Verdipapirlovutvalget har i punkt 5.1.3 lagt til grunn at det ikke kan stilles krav om at folkefinansieringsforetak må være aksjeselskap, men at foretakskravet i artikkel 3, sammenholdt med øvrige krav som følger av forordningen, vil innebære at folkefinansieringstjenester som hovedregel vil ytes av aksjeselskap eller allmennaksjeselskap.

Finanstilsynet viser til at den tilsvarende regelen i MiFID II artikkel 4 nr. 1 krever at et verdipapirforetak skal være en juridisk person. I norsk rett er dette gjennomført slik at verdipapirforetak må være organisert som aksjeselskap eller allmennaksjeselskap, jf. verdipapirhandelloven § 9-9. Etter Finanstilsynets vurdering bør en lignende presisering inntas i folkefinansieringsloven, med unntak for situasjoner der søkerforetaket har annen konsesjon som nevnt i forordningens artikkel 12 nr. 14. Finanstilsynet mener at kravene i forordningen, herunder forutsetningen i artikkel 12 nr. 3 om egnede eiere, underbygger at folkefinansieringsforetak ikke kan drives som et enkeltpersonforetak.

Selv om folkefinansieringsforetak etter forordningen kan drives i samme foretak med annen regulert virksomhet, vil Finanstilsynet påpeke at hensynet til blant annet å motvirke interessekonflikter og unngå overlappende regelsett kan tale for at virksomhet som folkefinansieringsforetak bør drives i eget foretak.

4. Grensekryssende virksomhet

Verdipapirlovutvalget har omtalt grensekryssende virksomhet i utredningens punkt 5.3. Finanstilsynet vil i denne forbindelse bemerke at forordningens adgang til grensekryssende virksomhet må anses å være begrenset til folkefinansieringstjenester, og ikke eventuell annen virksomhet som måtte være drevet i tillegg. Folkefinansieringsforetakene kan med andre ord ikke "passporte" eventuell annen virksomhet i medhold av folkefinansieringsforordningen. Om utenlandske folkefinansieringsforetak kan drive eventuell annen virksomhet grensekryssende eller gjennom filial i Norge, avhenger av om dette er virksomhet som kan drives uten særskilt konsesjon i Norge, eventuelt om foretaket har den nødvendige konsesjon etter annet regelverk og har "passportet" virksomheten i henhold til dette regelverket.

5. Utenrettslig tvisteløsning

Ved begge typer folkefinansiering som omfattes av folkefinansieringsforordningen, kan investorer være fysiske og juridiske personer, og så vel næringsdrivende som forbrukere. Den som søker finansiering, kan være næringsdrivende. Eventuelle rettstvister mellom folkefinansieringsforetaket og dets kunder kan være ressurskrevende og kostbart for begge parter, og dette er derfor i praksis ofte ikke et alternativ. Dette gjelder særlig der investor er forbruker. Etter Finanstilsynets vurdering bør det fastsettes en hjemmel i folkefinansieringsloven for departementet til å gi forskrift om at folkefinansieringsforetak skal være tilsluttet en utenrettslig tvisteløsningsordning. Krav om tilslutning til utenrettslig klageorgan kan ikke sees å være i strid med EØS-retten, jf. EU-domstolens dom i sak C-148/10 *DHL*.

Det nærmere innholdet i et krav til tilslutning til utenrettslig tvisteløsning må utredes nærmere i forbindelse med utarbeidelsen av en eventuell forskriftsregulering. Finanstilsynet antar at det i den sammenheng kan være relevant å vurdere en utenrettslig klageordning etter modell av forsikringsformidlingsloven § 9-5 og forsikringsformidlingsforskriften § 5-1, dvs. at departementet oppnevner en klagenemnd for folkefinansieringsvirksomhet som behandler tvister mellom folkefinansieringsforetaket og dets kunder. For de tilfellene der kunden er forbruker, kan det være et alternativ å vurdere krav om tilknytning til en utenrettslig tvisteløsningsordning som er godkjent etter lov 17. juni 2016 nr. 29 om godkjenning av klageorganer for forbrukersaker (godkjenningsloven). Et slikt krav om godkjenning vil være i tråd med tilsynets forslag i 2018, hvor det ble foreslått at foretak som driver plattformer for lånebasert folkefinansiering, skal være tilknyttet en utenrettslig tvisteløsningsordning som nevnt i finansforetaksloven § 16-3, for tvister mellom låneformidlingsforetaket og långivere som er forbruker.² Ved en eventuell utarbeidelse av forskriftsregulering som gjelder krav om tilknytning til utenrettslig tvisteløsning som er godkjent etter godkjenningsloven, antar Finanstilsynet at det vil være relevant å vurdere om ordningen skal omfatte "ikke-sofistikerte" investorer.³

Det vises ellers til at Finanstilsynet i 2019 utarbeidet utkast til lov- og forskriftsbestemmelser som vil sikre at alle foretak som tilbyr finansielle tjenester til forbrukere i Norge, skal være tilsluttet et offentlig godkjent klageorgan. Finanstilsynets forslag innebar at også filialer og foretak som yter grensekryssende virksomhet til Norge, vil være omfattet av denne plikten. Forslaget har vært på høring⁴ og er til behandling i Finansdepartementet. Finanstilsynet utarbeidet samme år utkast til ny lov om formidling av lån, som gjennomfører de offentligrettslige delene av boliglansdirektivet. Lovutkastet § 9-1 inneholder en bestemmelse om at det ved forskrift kan bestemmes at låneformidlingsforetak skal være tilknyttet et utenrettslig klageorgan. Det er gjennomført en høring,⁵ og forslaget ligger til behandling i Finansdepartementet. Et eventuelt krav som omtalt over, vil bidra til at alle som tilbyr finansielle tjenester i Norge, vil omfattes av krav om å være tilknyttet utenrettslig tvisteløsningsordning.

² <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/horing---forslag-til-regler-for-lanebasert-folkefinansiering2/id2642999/>.

Siden Finanstilsynets forslag i 2018 gjaldt lånebasert folkefinansiering, og det ble utarbeidet før vedtakelsen av folkefinansieringsforordningen, ble begrepene långiver, låntaker og låneformidler benyttet. Dette er i praksis det samme som henholdsvis investor, prosjekteier og folkefinansieringsforetak, men begrepene investor og prosjekteier omfatter også kunder av investeringsbasert folkefinansiering.

³ Se til sammenligning punkt 4.1, samt forslag til endringer i forskrift til verdipapirhandelloven, forskrift til verdipapirfondloven og forskrift til lov om forvaltning av alternative investeringsfond, i Finanstilsynets høringsnotat vedrørende krav om pliktig tilslutning til godkjent klageorgan i finanssektoren.

(<https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/horing-om-krav-om-tilslutning-til-godkjent-klageorgan-i-finanssektoren/id2669891/>). I nevnte forslag benyttes begrepet "ikke-profesjonelle" investorer.

⁴ Lenke til høringen fremgår over i fotnote 3.

⁵ <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/horing---gjennomforing-av-deler-av-boliglansdirektivet/id2662813/>.

Det kan ikke utelukkes at det kan oppstå tvister mellom investorer og prosjekteiere. Slik Finanstilsynet ser det, bør det vurderes om slike tvister skal kunne bringes inn for en utenrettslig tvisteløsningsordning som omtalt over. Etter Finanstilsynets vurdering vil dette særlig være relevant for de tilfellene der en forbruker er part i tvisten.

6. Finansforetak som yter kreditt via folkefinansieringsplattform

I Verdpapirlovutvalgets utredning punkt 3.3.4.2 foreslås det en bestemmelse i finansforetaksloven som angir at å yte kreditt til næringsvirksomhet via en folkefinansieringsplattform drevet av et folkefinansieringsforetak, ikke regnes som finansieringsvirksomhet. Utvalgets flertall mener at denne bestemmelsen bør utformes slik at det å yte kreditt til næringsvirksomhet via et folkefinansieringsforetak, ikke regnes som finansieringsvirksomhet, med mindre den som yter kreditten er et finansforetak, jf. forslaget til ny bestemmelse i finansforetaksloven § 2-1 tredje ledd bokstav g). Utvalgets mindretall mener at kredittgivning til næringsdrivende via folkefinansieringsplattform ikke bør utgjøre finansieringsvirksomhet, uavhengig av om den som yter kreditten er et finansforetak eller ikke. Mindretallet pekte på at slike lån ellers ville bli underlagt reglene i finansavtaleloven av 2020, og at selv om de viktigste reglene er fravikelige i næringsforhold, ville dette føre til en kompleks og uheldig regulering av låneavtalen.

Finanstilsynet er enig med utvalgets flertall. Finanstilsynet kan ikke se at det skal være andre regler for finansforetaks kredittgivning gjennom en folkefinansieringsplattform enn om det gjøres direkte. Mindretallet synes for øvrig ikke å ha vurdert andre konsekvenser (enn det avtalerettslige) av en regulering som åpner for at et finansforetak kan yte lån gjennom en plattform og dermed unntas fra krav som for øvrig gjelder for foretakets kredittgivning.

Finansforetakene har en nøkkelfunksjon i det finansielle systemet. Formålet med reglene i finansforetaksloven som gjelder for finansforetak, er å bidra til finansiell stabilitet, herunder at finansforetak virker på en hensiktsmessig og betryggende måte, jf. finansforetaksloven § 1-1. For å bidra til finansiell stabilitet, er finansforetak underlagt særskilt regulering, herunder virksomhetskrav og virksomhetsbegrensninger. Mindretallets forslag vil medføre at finansforetakenes kredittgivning unntas fra de lovbestemte virksomhetskravene, for de tilfellene der kreditten ytes til næringsdrivende via en folkefinansieringsplattform. Dette innebærer en fravikelse av prinsippet om at lik risiko skal reguleres likt. Det vil også vanskeliggjøre tilsynet med finansforetakene dersom deler av foretakenes kredittgivning er underlagt virksomhetsreglene, mens andre deler av kredittgivningen ikke er underlagt disse reglene.

Kredittinstitusjoner og finansieringsforetak har som kjernevirksomhet å yte lån. Et eventuelt unntak fra virksomhetskravene for lån ytet til næringsdrivende via folkefinansieringsplattformer, vil for disse foretakene særskilt bidra til å uthule den lovfestede reguleringen de er underlagt. Det vises for eksempel til at folkefinansieringsforordningen åpner for og legger til rette for individuell porteføljevaltning av lån. Ved individuell porteføljevaltning av lån ligger kredittbeslutningen for investorens lån hos tilbyder av folkefinansieringstjenesten, jf. at tilbyder av folkefinansieringstjenesten gis mandat fra den enkelte investor til å plassere et på forhånd bestemt beløp i ett eller flere enkeltprosjekter på plattformen, basert på tilbyders skjønn, jf. artikkel 2 nr. 1 bokstav c og artikkel 6. Kredittbeslutning er en del av kredittinstitusjonenes og finansieringsforetakenes kjernevirksomhet. Etter finansforetaksloven § 13-4 første ledd kan "kjerneoppgaver ikke utkontrakteres med mindre annet følger av bestemmelser gitt i eller i medhold av lov".

Som nevnt, utgjør eiendoms lån størstedelen av lånene som folkefinansieringsplattformene formidler til næringsvirksomhet. I mange tilfeller blir bunnfinansieringen til eiendomsprosjekter ytet av bankene med første prioritets pant, mens de mer risikofylte toppåne, som typisk har dårligere eller ingen sikkerhet, hentes inn via folkefinansieringsplattformene. Dersom banker yter finansiering via folkefinansieringsplattformer, vil mindretallets forslag medføre at bankene unntas virksomhetskrav for lån som kan medføre større risiko enn de lån som ytes i andre deler av bankens virksomhet (og som dermed er underlagt virksomhetskravene).

Forsikringsforetak og pensjonskasser kan drive "finansieringsvirksomhet" i tilknytning til (forsikrings)virksomheten, jf. henholdsvis finansforetaksloven § 2-12 og § 2-16 fjerde ledd. Slik Finanstilsynet oppfatter det, vil mindretallets forslag medføre en utvidelse av disse foretakenes adgang til å yte kreditt dersom lån gjennom folkefinansieringsforetak ikke skal defineres som "finansieringsvirksomhet". En slik utvidelse av disse finansforetakenes adgang til å yte lån gjennom folkefinansieringsforetak uten å være omfattet av de alminnelige virksomhetskravene, må etter Finanstilsynets vurdering i så fall særskilt utredes med utgangspunkt i de hensyn som lovgivningen om forsikringsforetak og pensjonskasser skal ivareta.

Finansforetaksloven forutsetter at betalingsforetak som skal drive finansieringsvirksomhet, må søke konsesjon som finansieringsforetak, jf. finansforetaksloven § 2-10 tredje ledd. Det er presisert i nevnte bestemmelse at adgangen til å gi betalingsforetak konsesjon som finansieringsforetak kun gjelder dersom "hensynet til foretakets risikostyring og soliditet eller andre tilsynsmessige hensyn tilsier at slik virksomhet drives i eget foretak". Slik Finanstilsynet oppfatter det, vil mindretallets forslag også medføre en utvidet adgang for betalingsforetak til å yte lån. En eventuell endring i betalingsforetakenes adgang til å yte kreditt må etter Finanstilsynets vurdering særskilt utredes.

Mindretallets forslag kan gjøre det mer attraktivt for finansforetakene å investere i lån til næringsdrivende via folkefinansieringsplattformene dersom de alminnelige virksomhetskravene ikke skal gjelde. Det vil kunne stimulere til større risikotaking i finansforetakene dersom finansforetakene kan yte lån som ikke er underlagt virksomhetsreglene. Finanstilsynet vil også bemerke at folkefinansieringsforordningen blant annet er ment å skulle legge til rette for alternativer til tradisjonell bankfinansiering, og ikke å legge til rette for å være en alternativ distribusjonskanal for finansforetaks lån. Finanstilsynet kan heller ikke se at det foreligger andre hensyn som skulle tilsi at finansforetak skal bruke en slik distribusjonskanal.

7. Samarbeidsavtaler mellom folkefinansieringsforetak og finansforetak

Finanstilsynet har sett eksempel på at det inngås avtaler om at finansforetak og folkefinansieringsforetak skal samarbeide ved at banken henviser kunder til folkefinansieringsplattformen, og hvor finansforetaket får provisjon fra folkefinansieringsforetaket dersom kunden får finansiering gjennom plattformen. Hvis folkefinansieringsforetaket har konsesjon som betalingsforetak, krever slike samarbeidsavtaler melding eller godkjenning etter finansforetaksloven § 17-11.

Slike samarbeidsavtaler kan etter Finanstilsynets syn innebære en særskilt omdømmerisiko. For eksempel kan store tap som påføres långivere på en folkefinansieringsplattform, bli assosiert med finansforetaket som har henvist disse kundene til den aktuelle plattformen. Det bør derfor vurderes å forby slike samarbeidsavtaler. I det minste bør slike avtaler gjøres meldepliktige med mulighet for Finanstilsynet til å gripe inn.

8. Forskrifter med hjemmel i Finanstilsynsloven

Forordningen inneholder krav til krav til forsvarlig ledelse, herunder krav til kontrollordninger og rutiner for blant annet å forebygge interessekonflikter og for å sikre forretningskontinuitet. Forskrift 22. september 2008 nr. 1080 om risikostyring og internkontroll og forskrift 21. mai 2003 nr. 630 om bruk av informasjons- og kommunikasjonsteknologi (IKT) er fastsatt av Finanstilsynet med hjemmel i finanstilsynsloven. Etter Finanstilsynets vurdering bør disse forskriftene gjøres gjeldende for folkefinansieringsforetak, med nødvendige tilpasninger for eventuell overlappende eller motstridende regulering med folkefinansieringsforordningen. Å gjøre forskriftene gjeldende for folkefinansieringsforetak, er i tråd med tilsynets forslag i 2018. Dette er et arbeid som det er naturlig at Finanstilsynet begynner på etter vedtakelse av folkefinansieringsloven.

9. Behov for forskriftshjemmel av hensyn til finansiell stabilitet

Flere av investeringene som tilbys på plattformene, gjelder lån til næringsdrivende med pant i boligeiendom. Etter Finanstilsynets vurdering kan de hensyn som utlånsforskriften skal ivareta, tilsi at aktuelle bestemmelser i utlånsforskriften også gjøres gjeldende for lån som tilbys via folkefinansieringsplattformer.

Finanstilsynet foreslår derfor at det i folkefinansieringsloven inntas en forskriftshjemmel tilsvarende finansforetaksloven § 1-7 første ledd, slik at departementet kan stille krav til tilbydere av folkefinansieringstjenester ut fra hensynet til å fremme finansiell stabilitet. Etter Finanstilsynets vurdering er hverken forordningen eller EØS-avtalen til hinder for at det fastsettes utfyllende bestemmelser for å ivareta finansiell stabilitet.

10. Hvitvasking og skatterapportering

Verdipapirlovutvalget har i punkt 5.1.3.3 lagt til grunn at forordningen ikke tillater medlemstatene å gjøre hvitvaskingsregelverket gjeldende for folkefinansieringsforetak. I denne forbindelse har utvalget vist til fortalens avsnitt 33 om at medlemstatene ikke kan stille ytterligere vilkår for folkefinansieringsforetak, og til artikkel 45 nr. 2 bokstav p) om at Kommisjonen innen 10. november 2023 skal gi en rapport blant annet om hvorvidt folkefinansieringsforetak skal føyes til på listen over rapporteringspliktige etter hvitvaskingsdirektivet.

Det er ikke tvilsomt at folkefinansieringsforetak kan bli forsøkt brukt til hvitvasking eller terrorfinansiering. I Kommisjonens rapport fra 2017, som det er vist til i folkefinansieringsforordningens fortale avsnitt 32, oppfordres medlemsstatene til å utvide sitt hvitvaskingsregelverk til å omfatte folkefinansieringsforetak. Norske verdipapirforetak og låneformidlingsforetak som hittil har drevet med folkefinansieringstjenester, er omfattet av hvitvaskingsreglene, jf. hvitvaskingsloven § 4 første ledd bokstav h) og o). Det ville innebære en betydelig svekkelse av antihvitvaskingsarbeidet dersom folkefinansieringsforetak med tillatelse etter folkefinansieringsforordningen ikke skulle bli omfattet.

Finanstilsynet deler ikke Verdipapirlovutvalgets vurdering om at forordningen er til hinder for nasjonale regler som gjør hvitvaskingsregelverket gjeldende. Forordningens bestemmelser må forstås i lys av forordningens saklige virkeområde, nemlig regulering av folkefinansieringstjenester. Forordningen regulerer ikke hvitvasking og terrorfinansiering særskilt. Dette er regulert i hvitvaskingsdirektivet, som i artikkel 4 åpner for at medlemsstatene kan utvide anvendelsesområdet til virksomheter og foretakstyper som kan være særlig eksponert mot forsøk på hvitvasking eller terrorfinansiering. Kommisjonens rapport som skal foreligge innen 10. november 2023, jf. omtale ovenfor, vil kunne føre til at folkefinansieringsforetak blir blant de foretak som er

rapporteringspliktige etter hvitvaskingsdirektivet artikkel 2 nr. 1. Fram til da må det være opp til medlemsstatene, i samsvar med hvitvaskingsdirektivet artikkel 4, å avgjøre om folkefinansieringsforetak skal være rapporteringspliktige etter nasjonal rett. Finanstilsynet viser også til at det svenske hvitvaskingsregelverket er gjort gjeldende for folkefinansieringsforetak.⁶

Finanstilsynet foreslår derfor at folkefinansieringsforetak tas inn i oversikten over rapporteringspliktige i hvitvaskingsloven § 4 første ledd.

Finanstilsynet legger for øvrig til grunn at departementet vil vurdere nødvendige lovendringer for å sikre at folkefinansieringsforetak blir underlagt skatteforvaltningslovens regler om tredjeparters opplysningsplikt om finansielle forhold.

11. Praktiske utfordringer ved tilsyn

Ved gjennomføringen av folkefinansieringsforordningen vil Finanstilsynet få ansvar for å forvalte regelverket og føre tilsyn med folkefinansieringsforetak. Det må forventes at foretakene som i dag er aktive innenfor folkefinansiering i Norge, vil søke om tillatelse når regelverket gjennomføres, og regelverket kan tenkes å legge til rette for søknader fra nye foretak. Finanstilsynet må iverksette informasjonstiltak om regelverket og etablere en tilsynsmodell for foretak som får tillatelse. Dette innebærer også å føre tilsyn med tjenester som hittil ikke har vært regulert i norsk rett, særlig individuell porteføljeforvaltning av lån. Rekkevidden av Finanstilsynets tilsyn med folkefinansieringsforetak må under enhver omstendighet tilpasses tilsynets ressursituasjon og andre prioriteringer.

Finanstilsynet peker ellers på at skillet mellom lånebasert og investeringsbasert folkefinansiering ikke alltid er skarpt, idet gjeldsinstrumenter kan anses som både lån og omsettelige verdipapirer, avhengig av gjeldsinstrumentets omsettelighet. Det er i og for seg ikke noe i veien for at et folkefinansieringsforetak kan drive med både lånebasert og investeringsbasert folkefinansiering. Kategoriseringen av gjeldsinstrumentet vil imidlertid få betydning ved individuell porteføljeforvaltning av lån, der det i praksis vil være nødvendig å trekke grensen mot porteføljeforvaltning av verdipapirer, som er konsesjonspliktig etter verdipapirhandelloven. Finanstilsynet antar at det her vil kunne oppstå grensetilfeller, og peker på at adgangen til å drive en oppslagstavle synes å bygge på en forutsetning om at lån gjennom slike plattformer i stor utstrekning vil være omsettelige.

For Finanstilsynet

Morten Baltzersen
finansstilsynsdirektør

Anne Merethe Bellamy
avdelingsdirektør

Dokumentet er godkjent elektronisk og har derfor ikke håndskrevne signaturer.

⁶ https://www.riksdagen.se/sv/dokument-lagar/dokument/svensk-forfattningssamling/lag-2017630-om-atgarder-mot-penningtvatt-och_sfs-2017-630 § 2 nr. 13